

hvor er I da henne, I rodløse Vildskud, der prangede langs alle Vejene og spredte tusind Farver over Jorden som en Forjættelse om Paradisets Herligheder? Ak, Eders tomme Aks anklager Eder. Den Sol, der skænkede de sunde Spirer Vækstens Fylde, udtørrede Eder; og før Høsten kommer, vil Stormen vejre Eder hen, — thi Syndens Sold er Døden. — Vel den, der i Foraarets Grødetid ydmygt sænker sine Rødder i Urgrunden, hvor de evige Livskilder rinder!“

Det var navnlig disse Ord, der havde slaaet ned i ham, og som han endnu huskede udenad. Da han læste dem første Gang, virkede de paa ham, som om han havde læst en Gravskrift over sig selv. For det var jo netop en saadan sjælelig Henvisnen, han havde følt i de sidste Aar, — et gradvis, uafhjælpeligt Svind af Kraft og Evne. Han havde bare aldrig rigtig villet tilstaa det for sig selv.

„Saa Farvel da, golve Tid! Min Ørkenvandring er tilende. Mine Fædres Paradishjem har aabnet sig for mig, og, blændet af Lys, knæler jeg paa dets Porttærskel i Anger og Bøn.“

Han havde lagt Hovedet ned i sine Hænder og sad en Stund ganske stille. Han spurgte sig selv, om det længer var andet end falsk Stolthedsfølelse, der holdt ham tilbage fra at søge Forsoning med sine Fædres Gud. Var det ikke bare det, at han ikke kunde faa sig til at bøje den stive Nakke og anerkende en Magt, han engang havde fornægtet? — Ydmyghed! Det var igen et af disse tunge Bibelord, hvis livsavgørende Betydning han begyndte at fatte. At være ydmyg — det var altsaa den sidste Vanskelighed. Det var Himlens Pris for at skaffe Sjælen Fred.

Han løftede Hovedet. Endnu lød Klokken henne i Borup Kirke. Afstanden dertil var knap to Kilometer, — *der* vilde han altsaa kunne komme tidsnok, tænkte han.

Han blev siddende endnu et Par Minuter. Men saa rejste han sig besluttet. Hastigt gik han bort bag om Haven og Parken.

Det lykkedes ham ogsaa at naa Kirken, inden Præsten var kommen paa Prækestolen. Gennem Vaabenhusets Dør lød Salmesangen ud til ham, og han blev staaende lidt og lyttede.

Han befandt sig i en egen Ophidselse, som i Grunden ikke havde synderligt med Andagt at gøre, endsige med Ydmyg-